Lupul turbat

LEI 7

C. S. Cristophe

Lupul turbat

LUPUL TURBAT

de C. S. CHRISTOPHE

I.

Nu departe de strada, in care locuiau cei doi băieți, se găsea un lac, inconjurat cu păpuriș. In realitate, nu era decât o mlaștină, mică și pe jumătate seacă. Pământul din jurul ei era moale, în care picioarele se afundau cu mare ușurință.

Cei doi băieți, despre care vorbeam, nu se cunoșteau, cu toate că locuiau față în față, pe aceeaș stradă. Se văzuseră de multe ori, pe când priveau amândoi la mlaștina din capătul străzii, dar nu-și vorbiseră niciodată. Se mulțumeau doar să fixeze apa murdară și urât mirositoare sau să urmărească sborul vre-unui țânțar.

Unul dintre ei se numea Werner Wolf, iar celălalt Bertram Müller. Werner reușea în toate, afară de lecțiile cele, cu cari nu se prea împăca bine. Era cel mai puternic dintre camarazii săi și dușmanii lui preferau totdeauna să-l ocolească. Aceasta nu înseamnă că Werner era un băiat rău. Din contră, își ajuta cu plăcere prietenii la nevoe, dar din când în când își permitea să facă și câte o ștrengărie. Lucrul acesta îl cunoșteau nu numai profesorii, dar și părinții.

Tatăl lui Werner era un contra-maistru într'o fabrică de avioane. Werner îl vizitase în dese rânduri în atelierul lui. Il văzuse supraveghind, asemenea unui suveran, o întreagă sală de lucru. Mașini mari și imense, ca niște monștrii cenușii, duduiau din toate puterile, răspândind mirosul plăcut al uleiului ars. Lucrători îmbrăcați în salopete albastre se învârteau în jurul mașinilor, montând fără încetare piese de avion și nelăsând din ochi lucrul lor, de care depindea viitorul și siguranța Statului.

Tatăl lui Bertram era un major-instructor al aviatorilor. Era un bărbat care plăcea dela prima vedere, prin statura lui înaltă și voinică. Sgârcit la vorbă, asemenga

oamenilor cari poartă o mare răspundere, cu ochii scânteetori, totdeauna ras proaspăt, domnul Müller era tipul perfect al ofițerului german.

Când trecea pe stradă, îmbrăcat în uniformă, toți copiii rămâneau tăcuți, privindu-l: „Oh, câte decorații avea pe pieptul lui! Puține, dar avea! Și ce mers sprinten!"

Bertram admira aceste semne de distincție cu venerație, atunci când tatăl lui îi dădea voe să cotrobăiască în caseta din lemn sculptat, în care acesta din urmă și le păstra. Era mândru de părintele său și aștepta cu nerăbdare clipa, când va avea și el asemenea podoabe de vitejie.

Dar să revenim la băieții noștri.

Era o zi călduță. Soarele își oglindea razele lui pe suprafața lacului și băieții profitară de această renaștere a naturii pentru a se îndrepta spre colțul lor preferat. Bertram se oprise pe marginea lacului și-și pierdea timpul aruncând pietricele în apă. Acest joc îl distra atât de mult, încât nu observă apropierea lui Werner. Apa se desfăcea în cercuri largi, lăsând pietrele să se cufunde ușor spre fundul negricios... Deodată, un strigăt de ajutor îl trezi din visare. Dintr'o săritură, Bertram fu în picioare și ajunse la timp, pentru a-l apuca pe Werner, care urmărind o salamandră, alunecase în stufăriș. Bietul băiat lupta din răsputeri să-și tragă picioarele din nămolul vâscos și cine știe ce s'ar fi întâmplat, dacă Bertram nu sosea în ajutorul lui, în ultimul moment!

Bertram făcu o sforțare și-l trase afară. Dar Werner își mișcă din nou greșit piciorul și se afundă și mai mult în pământul moale. Bertram nu-și pierdu cumpătul. Se opinti și prinzându-l pe băiat de părul lui blond, trase cu putere. De data aceasta, isbuti. Îl salvase. Fără să-i spue vre-un cuvânt, îl apucă de braț și-l duse la el, acasă, așa cum era: plin de noroiu, cu părul răvășit și cu groaza întipărită în ochii lui albaștrii și nevinovați.

Werner se desbrăcă și se spălă, ajutat de Bertram. Micuța cameră, pe care băiatul o locuia, nu avea decât un lighean și cu toată timiditatea lui Werner, băiatul nu-l slăbi din ochi până când nu-l văzu din nou curat și prezentabil.

Mama lui Werner era severă, mult mai severă decât tatăl lui. Avea ochii albaștrii și când privea pe cineva, se părea că vrea să pătrundă în adâncurile sufletului

își iubea copilul, dar prin severitatea ei, căuta să-i dea o educație aleasă. Tatăl însă era mai liniștit, prin faptul că știa că soția lui își îndeplinea misiunea de mamă și educatoare cu prisosință.

Ah, ce ceartă ar fi primit Werner, dacă mama lui ar fi aflat că el căzuse în noroiul mlaștinei, pe când voia să prindă o salamandră — și pe care n'o prinsese!

Iată pentruce Bertram se apucase să spele hăinuța celui salvat. Dar el nu avu timpul necesar, căci mânerul ușii fu scuturat cu putere. O voce de femee, oarecum mirată, strigă:

— Bertram, ce s'a întâmplat? De ce te-ai încuiat? Deschide imediat!

Cei doi băieți schimbară o privire. Bertram era obișnuit să asculte. Mama lui era atât de blajină, încât maiorul se supăra dese ori, când găsea că nevasta lui nu-și pedepsește îndeajuns fiul. Ochii ei erau plini de bunătate, iar surâsul îngăduitor. Bertram o iubea foarte mult și niciodată nu voia s'o supere. Și nici de data aceasta, așa că se îndreptă spre ușă și o deschise.

— Dumnezeule, exclamă doamna Müller făcând un gest de scârbă. Deschide imediat fereastra! Pentru numele Domnului, de unde vine mirosul acesta îngrozitor?

Dar când observă hăinuța din lighean și pe Werner, care tremura din toate mădularele, ochii ei se luminară și continuă:

— Doamne, poți să răcești! Pune-ți o haină de-a lui Bertram și dă-mi toate lucrurile tale, ca să le curăț.

— N'a fost Maria aici, spuse Bertram. Deaceea m'am gândit să... cu... le spăl singur...

—Dă-mi-le repede! zise blonda și svelta femee cu energie.

Ea luă pachetul cu îmbrăcămintea murdară și udă și dispăru din odae.

— Totul se va aranja, spuse Bertram lui Werner cu convingere, când Werner părăsi casa îmbrăcat în hainele celuilalt.

Din ziua aceea, prietenia celor doi băieți deveni și mai strânsă. Werner Wolf începu să viziteze casa maiorului din ce în ce mai mult și bătrânul ostaș, simpatizându-l pe băiat, pentru felul lui sincer și deschis, se bucura în suflet că fiul lui își găsise un bun prieten. Din când în când, Werner ieșea din liniștea lui și în complicitate cu Bertram comitea câte o ștrengărie,

lucru care-i făcu pe fiul maiorului să-l poreclească „Lupul turbat". Și această poreclă îi rămase și după ce-și luă brevetul de pilot.

Dar într'o bună zi, Werner, fiind o fire prea impulsivă, comise o faptă urîtă, care supără îngrozitor pe tatăl lui Bertram. Bătuse un coleg de școală, care-i aruncase ghiozdanul în cap, bine 'nțeles în glumă.

— Îmi pare rău, dar nu te pot invita mâine la masă, spuse o săptămână mai târziu Bertram lui Werner. Tata mi-a interzis cu desăvârșire.

— De ce să mă inviți? Ce e mâine?

— Ziua mea de naștere. Am poftit mai mulți băieți și aș fi vrut ca să vii și tu, dar bei supărat pe tata.

— Cine trebue să vină? întrebă Werner puțin mâhnit.

— Doi băieți din clasa mea, răspunse Bertram. Am copiat de la unul problemele de matematică și a trebuit să-l invit. Celălalt e fiul unui cofetar.

Sosi și ziua, când Bertram împlinea cincisprezece ani. Tatăl îl obligă să se scoale mai devreme, ca să aibe timp să se îmbrace și să ia gustarea de dimineață împreună cu părinții. Masa era acoperită cu tot felul de bunătățuri. Mama și Maria, sora lui Bertram, aveau ochii umezi, dar Bertram se făcu că nu le observă, cu toate că și sufletul lui era oarecum strâns de absența prietenului său. După ce termină cu cafeaua cu lapte, el luă o carte ce trata despre aviație — un dar al tatălui său — și începu să citească. Era singurul mijloc ca să uite.

După școală, el luă masa cu părinții săi în cea mai mare grabă și se pregăti să-și aștepte mosafirii. Prima fu o mătușă bătrână, care-i aduse ca de-obiceiu un tort făcut de ea și care niciodată nu-i plăcuse lui Bertram. Urmară apoi câteva rude și fiecare îi dărui fie un serviciu de ceaiu, fie un pahar pentru bere. Toate aceste vizite, Bertram le primise cu indiferență și doar când auzi sunând soneria, fața i se îmbujoră de bucurie. Deabea acum începea sărbătorirea lui!

Cel care sunase era primul dintre colegii lui, fiul cofetarului. Acesta îi aduse o cutie cu tot felul de instalații electrice. La vederea acestui dar neașteptat, Bertram bătu din palme fericit. Acum, el putea să-și instaleze în fiecare cameră câte-o sonerie sau câte-un telefon! Ce bucurie!

Un nou țârâit, îl făcu pe Bertram să se repeadă la ușă. Era colegul, care-i strecura din când în când caietul

de matematică pentru a-l ajuta. De fapt, lucrul acesta nu e prea permis, dar care profesor nu-și copiase teza sau vre-o problemă în tinerețea lui?

Noul venit îi adusese și el un cadou: o carte de astronomie. Într'o zi, Bertram îi spusese că dacă împrejurările îl vor împiedica să se facă aviator, atunci el se va face astronom. Și camaradul său nu-l uitase.

Dar în momentul, în care Bertram luă cartea în mână, soneria sună pentru a treia oară.

— Cine poate fi? exclamă Bertram surprins și alergă în vestibul urmat de Maria. Deschise ușa și rămase ca trăznit când îl văzu pe Werner. Și, Dumnezeule, ce ținea el în mâini? Un pachet de o mărime uriașe!

— Ce s'a întâmplat? Ce ai acolo? bolborosi Bertram mirat și în același timp îngrozit, căci Werner era plin de sânge pe mâini.

— Eu... am vrut...

— Hai, intră odată, spuse mama care între timp se apropiase de ușă. Dar, Dumnezeule, ce ai în acest pachet enorm?

Cu ajutorul celor aflați în casă, monstruosul colet fu tras în cameră. Ochii tuturora scânteiau de curiozitate. Cu mâinile tremurânde de emoție, Bertram începu să deslege sfoara ce lega pachetul. Și când ultimul învelis fu îndepărtat, un „Oh!" prelung și multiplu se auzi în cameră.

În fața micei societăți apăru un model pe deantregul terminat al unei avionete, pe care Werner o lucrase singur.

Bertram rămase timp de câteva clipe nemișcat, privind micuța capu-d'operă.

— Dar, spuse el însfârșit, eu nu pot primi așa ceva, Werner. Totdeauna mi-ai spus că lucrezi la acest avion numai din plăcerea de a-l avea.

— Da, aceasta era intenția mea, răspunse Werner cu fața roșie, dar tu ești prietenul meu și... eu... vreau să ți-l dăruesc!

În cameră, se făcu tăcerea cea mai desăvârșită. Cuvintele „tu ești prietenul meu" treziră în sufletul tuturor un ecou de netăgăduit. Fiecare își dădea seama de strânsa prietenie ce-i lega pe cei doi băieți.

Toată seara, Bertram nu făcu altceva decât să-și admire neașteptatul cadou. Se hotărîse să-și boteze avioneta cu numele de „Werner", iar botezul să aibe loc a doua zi dimineața.

După plecarea invitaților, sosi și majorul dela serviciu.

— Cum? strigă el, când află despre vizita lui Werner. Ți-am spus doar că acel vagabond n'are ce căuta în casa mea!...

— Greșești, scumpul meu, îl întrerupse soția lui. Werner nu e chiar atât de rău, după cum crezi tu. In afară de aceasta l-am auzit pe Bertram spunându-i lui Werner: „...n'am avut permisiunea să te invit de ziua mea...”

— Și ce-a răspuns celălalt? făcu majorul supărat.

— A spus o singură frază: „Dar sunt prietenul tău!” Nimic altceva.

— Asa? făcu majorul cu vocea puțin îndulcită. Și acesta ce este?

El aruncă o privire mirată asupra avionetei, pe care Bertram o pusese într'un colț și odăii. Bertram își cunoștea tatăl. Știa că furia îi trece tot atât de repede, după cum isbucnește, așa că răspunse, fără nici o teamă:

— E darul lui Werner Wolf.

In vocea lui apăruse o oarecare mândrie. Majorul luă aparatul în mână și-l privi câtva timp cu atenție.

— Frumos lucrat, murmură el, ca pentru sine. De unde a învățat să facă așa ceva?

— In timpul liber, el frecventează un atelier de avionete, răspunse Bertram repede. E în anul doi.

Majorul nu răspunse, dar în ochii lui apăruse o strălucire de satisfacție.

II.

Trecuseră săptămâni, chiar luni. Majorul începuse să vie acasă din ce în ce mai târziu și pe fața lui se putea citi o extremă încordare. Această încordare se vedea nu numai la el, ci la toți oamenii, cari își dădeau seama că se pregătește ceva și că în curând Patria își va chema cetățenii săi pentru a fi apărată.

Pentru băieții noștri, această neliniște trecu oarecum neobservată. Intr'o zi, Bertram întâlnindu-și prietenul, îi spuse:

— Tatăl meu are acasă un revolver militar. De unde-l are, nu știu, dar l-am văzut acum o săptămână pe masuța lui de scris. E o armă foarte frumoasă și zilele trecute m'am uitat cum funcționează.

— Ai tras cu acest revolver? întrebă Werner, cu ochii plini de curiozitate.

Bertram râse.

— Nu, căci aș fi primit o bătaie bună, dacă tatăl meu ar fi aflat că am umblat cu el. Afară de aceasta, arma nu era încărcată.

— Nu e nimic, răspunse Werner. Voi ști să fac rost de gloanțe. Dacă vrei, vom merge pe dealul de alături. In câteva zile, vom învăța să tragem ca cei mai buni soldați.

— Nu cumva?... Nu, Werner, nu se poate...

Dar băiatul îl întrerupse:

— Nu-ți face griji. Tatăl tău nu va afla nimic. Eu mă oblig să fac rost de gloanțe, iar tu să aduci revolverul.

— Nu, replică Bertam energic. Nici nu mă gândesc să fac așa ceva!

— Oh! făcu Werner râzând și privindu-și prietenul ironic, n'aș fi crezut că poți fi atât de fricos.

— Eu, fricos? strigă fiul majorului. Dacă mai repeți odată acest cuvânt, atunci...

— Ei bine, — și Werner făcu un gest de indiferență, — n'ai decât să faci cum vrei.

Trecură câteva zile. Intr'o Sâmbătă seara, părinții lui Bertram fură invitați la niște prieteni și băiatul rămase singur acasă. La început, el privi pe fereastră. Căuta prin acest lucru să-și omoare plictiseala. Deodată, tresări: o figură, stând de cealaltă parte a străzii, îi făcea semne. Să fie oare Werner? Da, desigur, nu putea fi decât Werner Wolf!

Bertram deschise brusc fereastra și-i răspunse la chemare. După câteva clipe, Werner era la poartă.

— Dece stai în casă? îl întrebă el pe Bertram. Afară e atât de plăcut!

— Nu pot ieși, răspunse celălalt clătinând din cap. Părinții sunt plecați de-acasă. Vino mai bine tu înăuntru.

— Și când se întorc? întrebă Werner prudent.

— N'am nici o idee. Ce vrei să faci?

Werner indică cu degetul cabinetul de lucru al majorului.

— Oh, am avea cel mai bun prilej să încercăm revolverul tatălui tău, spuse el.

— Nici să nu te gândești la așa ceva! îl repezi Bertram fără șovăire.

— Dar ca să-l văd, îmi dai voe? făcu celălalt surâzând.

— Să-l vezi?... Bertram se gândi o clipă, apoi continuă: Dar e încuiat în sertar și eu n'am cheia.

— La ce să-ți frământi capul cu asemenea dificultăți? râse Werner. Sunt sigur că cheia dela biblioteca ta se potrivește de minune în broasca sertarului, unde spui că-și ține tatăl tău arme.

Și înainte ca Bertram să-și dea seama ce face, cei doi băieți se găsiră în biroul majorului. Incercaseră, rând pe rând, toate cheile aflate în casă, dar nici una nu se potrivea.

— Ți-e frică? întrebă Werner deodată, privind obrazul palid al prietenului său și ochii lui neliniștiți.

— Frică? Nu! replică celălalt. Dar mi-e rușine de ceeace vrem să facem.

—N'ai dece să-ți faci inimă rea, murmură Werner, dar în clipa aceea, auzi cum cineva deschide ușa dela intrare.

— Tatăl meu!... bolborosi Bertram înfricoșat. Pentru Dumnezeu, s'o ștergem de aici...

Cei doi ieșiră din cameră și se așezară pe scaune, ca și cum nimic nu s'ar fi întâmplat. Majorul tocmai intra.

— Am venit să caut umbrela mamei, spuse ei mirată că-l vede pe Werner așezat într'un colț. Afară a început să plouă. Dar bine, Bertram, primești vizite atât de târziu?

Cei doi băieți nu răspunseră dintr'odată. Frica le paralizase limba. Majorul clătină din cap, dar strânse mâna prietenului lui Bertram.

— Ce s'a întâmplat? întrebă el cu mirare. De ce nu-mi răspunzi, Bertram?

Deodată, parcă cuprins de o presimțire vagă, el părăsi odaia și intră în biroul său.

— Hei, Bertram, ce se petrece aici? auziră cei doi băieți. Ce e cu aceste chei pe biroul meu? Vino încoa', dar repede!

Werner închisese ochii pe jumătate și avea înfățișarea unui animal sălbatec, gata să sară. Bertram avu o idee spontană.

— Ce vrei să spui, tată? făcu el cu o voce stăpânită, intrând în birou, dar din păcate, aviatorul era greu de păcălit.

— Vrei sau nu să-mi răspunzi, Bertram? strigă majorul cu glas puternic.

Băiatul se îngălbeni, dar nu răspunse. Inima îi bătea cu putere. Și atunci, se petrecu ceva, care salvă întreaga situație. Din camera învecinată se auzi un scaun mișcându-se, și o clipă mai târziu, Werner se apropie de Bertram.

— Fiul dvs. n'are nici un amestec, spuse Werner privind țintă la major. Am vrut să examinez puțin revolverul, ce-l aveți închis în sertar. De aceea, am încercat broasca cu aceste chei.

Timp de câteva secunde, în cameră domni cea mai perfectă liniște. Apoi, deodată, răsună pleznitura unei palme și un geamăt înăbușit. Majorul îl pălmuise pe Werner, care asemenea unei bombe, fu aruncat de perete!

— Iată răspunsul meu! strigă aviatorul. Și acum, șterge-o! N'ai ce să mai cauți aici!

Werner se îndreptă, cu ochii scânteietori și cu obrazul înroșit. Se părea că voia să se arunce asupra majorului dar se reținu.

— M'ați pălmuit!... gemu el. Vă voiu...

Lăsă fraza neterminată și întorcând spatele părăsi odaia, trântind cu putere ușa după el.

Din ziua aceea, Werner Wolf își schimbă purtarea

fața de Bertram. Se întâlnea cu ei, dar Bertram simți că prietenul său nu mai era acelaș.

Era mai rezervat și când Bertram aducea vorba despre tatăl său, ochii lui Werner aveau o strălucire de răutate.

III.

Timpul trecu cu repeziciune. Orizontul politic devenea din ce în ce mai întunecat, iar chipul Führer-ului din ce în ce mai serios. Cei doi prieteni asistaseră de multe ori la paradele armatelor germane și când vre-un bombardier își lua sborul, ochii lor îl urmăreau cu aviditate.

Sosi și ziua când Werner Wolf împlini optsprezece ani. Se prezentase de mult la recrutare și-și aștepta cu nerăbdare clipa, când va fi trimes la aviație, pe care o iubea atât.

Si iată că această clipă veni, mai repede decât se așteptase... Trecu cu succes severul examen medical și deveni, ceeace dorea, adică aviator!

— Ai avut noroc, îi spuse Bertram când află fericita veste. Sunt sigur că vei ajunge cineva. Păcat că nu voiu putea fi alături de tine.

— Dar, Bertram, și ție îți place aviația, îi răspunse Werner surâzând. Roagă-l pe tatăl tău...

— Nu, Werner. Degeaba. Tata nu va mișca nici măcar un deget pentru mine. I-am vorbit de atâtea ori, dar el nu vrea să fiu un protejat. In afară de aceasta, în ultimul timp e foarte morăcănos.

— Poate că evenimentele vor lua o întorsătură neașteptată, continuă Werner. In ziare scrie că Anglia și Franța vor să ne declare războiu.

— Și tu crezi că va isbucni războiul?

— E limpede ca bună-ziua, răspunse viitorul pilot. Și dacă nu vom închide botul Angliei, lumea nu va mai avea niciodată pace.

Și Werner avu dreptate. Lumea nu mai avu liniște, până când sabia armatei germane nu străbătu cerul plin de nori întunecoși, asemenea unui fulger de libertate. Și *odată cu ceilalți plecă și Werner spre est.*

Totul se petrecuse atât de repede, încât cei doi prieteni nici nu avuseseră vreme să-şi ia rămas bun. Dar când Werner primi prima scrisoare din partea lui Bertram, el rămase mult timp pe gânduri.

„Scumpul meu", — scria Bertram, — „ieri am fost examinat de doctor. Tatăl meu a consimţit în cele din urmă la înrolarea mea. La început, mi-a făcut un scandal monstru. M'a făcut de două parale, dar a sfârşit prin a-mi ura noroc în viaţă şi drum-bun. Dar toate aceste suferinţe, au fost zadarnice. Medicul m'a respins pe motiv că sunt prea slab pentru a fi aviator. Am plâns aproape de supărare, dar ce puteam face? „Caută-ţi un alt fel de serviciu militar", mi-a spus doctorul.

„Ei bine, s'a dus visul meu de-a deveni aviator!

Prietenul tău,

BERTRAM"

Trecură şi primele zile ale campaniei din Polonia. Aviaţia germană distruse prin lovituri puternice pe cei cari avură îndrăzneala să se atingă de marele Imperiu al lui Adolf Hitler. Prea puţini au scăpat de această avalanşă, căci pe unde trece coasa germană, iarba nu mai creşte!

Werner îşi păstrase şi aici porecla de „Lup turbat". Intr'o întreprindere militară, el se distinse atât de strălucit, încât fu chemat în faţa comandantului pentru a fi felicitat. Câtva timp mai târziu, el duse la bun sfârşit o altă misiune, tot atât de primejdioasă ca şi prima şi pentru bravura sa primi „Crucea de Fier".

In curând, numele lui ajunse pe buzele fiecăruia. „Lupul turbat"! Şi porecla nu desminţea curajul tânărului aviator.

Werner se schimbase mult. Devenise mai serios, mai puternic şi mai cumpătat. Nimeni nu credea că poate fi atât de tânăr. Şi ce era mai important, era că şefii lui se mândreau că pot avea alături de ei un asemenea viteaz. Niciodată nu se întorcea la bază, până nu-şi termina misiunea, bine 'nţeles, într'un mod strălucit.

Escadrila primise un nou ordin — de-a sbura spre vest. Inainte de plecare, căpitanul formaţiei îl chemă pe Werner Wolf.

— Sunt foarte mulţumit de d-ta, spuse căpitanul şi ochii lui scânteiară de plăcerea de-a aduce tânărului zubiefiter recunoştinţa Patriei. Ai primit un concediu

special, dragul meu. De asemeni, ai fost mutat în noul nostru Cartier, de lângă Rhin. Poţi pleca chiar astăzi.

Sub-ofiţerul Wolf salută şi plecă. Niciodată nu alergase el atât de repede spre gară, ca acum. Fără îndoială, că tânărul soldat, care luptase cu atât curaj în Polonia, care primise distinsa „Cruce de Fier" şi care fusese ridicat la gradul de sub-ofiţer pentru curajul său, putea să-şi ridice capul cu mândrie şi să profite de concediul căpătat, petrecându-l în mijlocul familiei!

Oh, cu câtă bucurie fusese primit el de blajina lui mamă! Doamna Wolf telefonă soţului ei, care, pentru prima oară în ultimii cinci ani, îşi ceru permisiunea să lipsească în după amiaza aceea.

— Dar ce s'a întâmplat? întrebă inginerul atelierului pe contra-maistrul Wolf.

— S'a întors fiul meu. A căpătat un scurt concediu. Mi-a telefonat soţia.

— Oh, du-te atunci, d-le Wolf şi salută-l din partea mea, răspunse inginerul şi-şi privi subalternul surâzând.

Dar cum se face, că de multe ori îi întâlneşti pe cei la care te gândeşti? Nimeni nu poate şti, în afară de Dumnezeu. Şi iată, că la primul colţ de stradă, cei doi prieteni se întâlniră.

Bertram nu avusese nici cel mai mic presentiment că Werner se va întoarce acasă atât de curând. Zărindu-şi prietenul, îmbrăcat într'o strălucitoare uniformă de aviator şi decorat cu „Crucea de Fier", el rămase ca încremenit.

Werner fu primul, care-şi reveni din surpriză.

— Oh, prietene, strigă el bătându-l pe Bertram pe umăr, ce noroc am avut că te-am întâlnit!

Ei scoborîră strada împreună şi fără să-şi dea seama se găsiră în faţa locului favorit, mlaştina cu apa murdară, unde prietenia lor luase fiinţă în împrejurări atât de tragice.

Păpurişul se îngălbenise şi din apă ieşea trunchiul frânt al unui copac. Pe aici, pe colo, câte-o salamandră se strecura prin mijlocul plantelor acquatice, iar libelule de diferite culori sburau în neştire.

Cei doi tineri se aşezară la marginea mlaştinei, pe nişte pietre.

— Mă îndurerează foarte mult faptul că n'ai fost admis în aviaţie, spuse Werner într'un târziu. N'ai căutat să intri la o altă armă?

Bertram ţinea între dinţi un lung fir de paiu şi privea

cerul, pe care norii mici şi albi, goniţi de vântul tomnatec, alergau cu o viteză nebună.

— Da, răspunse el. Şi pe mine m'a îndurerat aceasta, Werner. Nu sunt bun de nimic. Singura mama a fost mulţumită. Ah, dece nu poate înţelege ea că viaţa mea e închinată acestei arme nobile? Werner, vreau şi trebue să fiu un soldat!

— Ai dreptate. A fi soldat e tot ce poate fi mai frumos, răspunse Werner şi puse mâna pe umărul prietenului său. Aparţii astfel Patriei cu trup şi suflet. Chiar şi eu, fiind aici, în concediu, mi se pare că m'am sustras dela ceva şi că-mi lipseşte sufletul. L'am lăsat acolo, alături de escadrila din care fac parte.

— Tu, dar eu? făcu cu amărăciune Bertram, privind cu atenţie „Crucea de Fier" dela pieptul lui Werner. Dar să lăsăm aceasta. Mai bine povesteşte-mi câte ceva din misiunile tale. Şi aşa am inima închisă.

— Iartă-mă. N'am vrut să-ţi fac rău. Iată, îţi povestesc, dar să nu crezi că e cine ştie ce. Sbor pe un „Stukas". Niciodată n'am crezut că acest avion poate fi o armă atât de groaznică împotriva duşmanilor. Cu ea am ras de pe suprafaţa pământului toate poziţiile poloneze. Polonezii fugeau îngroziţi îndată ce ne simţeau.

— Şi când ai primit „Crucea de Fier"?

— Acum trei săptămâni. Trebuia să bombardăm liniile poloneze dela Radom, unde aceştia îşi aveau bazele lor de aviaţie. Am plecat într'o dimineaţă, în zori. Misiunea aceasta nu mă înfricoşa, cu toate că în urma mea aveam deja câteva avioane duşmane. A fost o bagatelă ca să le dobor ca pe nişte muşte. Şi la întoarcere, am fost chemat în faţa comandantului meu.

— O bagatelă! râse Bertram. Te cunosc îndeajuns, ca să-mi dau seama că misiunea ta nu era chiar atât de simplă!

— In tot cazul, — şi „Lupul turbat" făcu un gest de indiferenţă, — am fost peste măsură de mirat că bătrânul comandant face atâta caz pentru o nimica toată. In timp ce mă întorceam, am zărit un tren militar blindat şi i-am aruncat o bombă. Ei bine, această bombă a fost atât de bine plasată, încât trenul a sărit în aer, asemenea unui foc de artificii. Imi reluai sborul şi când am aterizat pe aerodromul nostru, am fost ridicat la gradul de sub-ofiţer. Aceasta-i totul.

— Oh, cât de modest eşti, spuse Bertram privindu-şi prietenul cu admiraţie.

Vântul își încetase suflarea. De departe, se auzea duduitul unui avion. Ultimele raze ale soarelui poleiau gingaș culmile munților.

— Mai ai ceva să-mi povestești? făcu Bertram.

— Da. Era o zi ca cea de astăzi, începu Werner. Știam că la nord avea loc o luptă infernală. Polonezii căutau prin toate mijloacele să spargă zidul de fier al armatei noastre. Bine 'nțeles, fără succes, cu toate că două-trei unități germane își aveau puterile sleite. Inferior în număr, soldatul german era superior în curajul său fără egal. Din când în când, avioanele noastre ajutau trupele de asalt. Cu puțin timp înainte de sfârșitul acestei lupte gigantice, baza noastră a primit un ordin special. Un regiment blindat, care înaintase destul de departe, avusese pierderi considerabile din cauza unor baterii poloneze. Primii ordinul să descopăr aceste baterii și să le distrug. Pentru mine, această misiune nu era o noutate. Trebuia să-mi dau toată silința s'o îndeplinesc cât se poate de bine. M'am urcat în „Stukas"-ul meu și mi-am luat sborul. Nu mă temeam câtuși de puțin de avioanele de vânătoare poloneze, cari, chiar din primele zile, fuseseră amețite de tirul mitralierelor noastre.

„Pe la începutul sborului, n'am observat cine știe ce stricăciuni ale bombardamentului nostru anterior. Dar cu cât înaintam spre nord, peisajul de sub mine, lua cu totul altă înfățișare. Wistula șerpui dealungul regiunei părăsite de armatele poloneze în retragere, cari incendiaseră totul în urma lor pentru a zădărnici înaintarea noastră.

„Nu trecu mult și distinsei o coloană de infanteriști polonezi ce se retrăgeau spre interiorul țării. Ah, cu câtă plăcere aș fi coborît spre ei! Dar aveam altă misiune și nu voiam să le atrag atenția asupra mea. Ordinul nu e de cât un ordin și în timpul războiului n'ai dreptul să faci ce vrei.

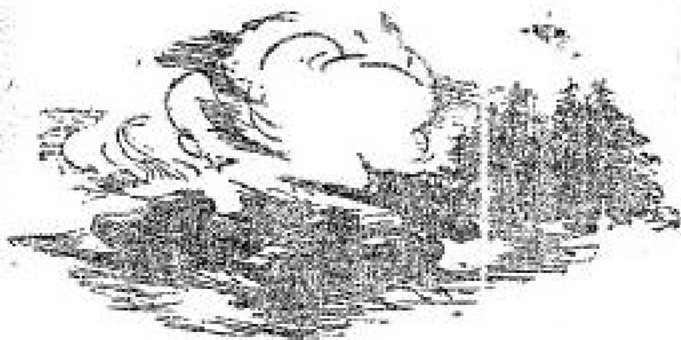
„Pădurile de sub mine deveneau din ce în ce mai dese și mai întunecoase. Spre nord, ele continuau în linie dreaptă, neîntreruptă, iar spre vest erau mai rare și mai îndepărtate unele de altele. Și deodată, recunoscui punctul indicat de comandantul nostru. Văzui câteva tancuri germane ce păreau a fi părăsite. Se auzea bubuiturile tunurilor, împușcăturile dese ale mitralierelor, dar în jurul tancurilor nu observai nici o mișcare de luptă sau contra-atac.

„Și deodată, zării locul ascuns al bateriilor inamice. De fapt nu era decât o baterie, căci celelalte nu formau decât un amestec de ruine, cadavre de soldați și cai. Făcui un semicerc pentru a mă coborî, apoi apăsai pe manșă. Cred că ai văzut atacul unui „Stukas". E tot ce poate fi mai înfricoșător. Cu o viteză fantastică, asemenea unei săgeți, aparatul se îndreptă în jos și când îmi redresai sborul, putui constata cu satisfacție că bombele mele nimeriseră drept în mijlocul bateriei inamice, prefăcând-o în mii și mii de bucăți de fier.

— La dracu, strigă Bertram tremurând de emoție. Ai făcut tu asta?

Werner încruntă din sprincene.

— Nu găsesc nimic grozav în aceasta, continuă el cu aceeaș voce calmă. Când m'am ridicat la o înălțime destul de apreciabilă pentru a trece încăodată pe deasupra ruinelor fostei baterii de artilerie dușmane ca să mă conving de efectul produs de lovitură, am observat că dintr'un tanc german, ce părea să fie părăsit, câțiva camarazi îmi făceau semne disperate. Lucrul acesta mi s'a părut curios și mai făcui un ocol pe deasupra regiunii. Îmi căutai un loc de aterizare și câteva clipe mai târziu, „Stukas"-ul meu se oprea nu departe de tancurile noastre.

„Doi soldați ieșiră din tanc și alergară spre mine, în timp ce mitralierele blindatelor nu încetau focul asupra unei cavalerii poloneze, care dispăruse în pădure. Unul dintre cei doi mă informă în repezeală că aveau un ofițer rănit și mă rugă să-l iau cu mine, dacă-mi era cu putință.

„Lucrul acesta mă cam stingherea, dar un pilot al lui „Stukas" trebue să facă față tuturor neprevăzutelor. De ce să nu-mi ajut camaradul rănit, mai ales când acesta îmi era superior în grad? Fără să mai stau mult pe gânduri, sării din carlingă și alergai spre tanc, în timp ce ploaia de gloanțe inamice treceau șuerând pe lângă mine. Nu se putea oare că într'o bună zi să mă aflu și eu într'o situație asemănătoare ca a ofițerului rănit ?

„Cu multă greutate, căci trebuia să mă feresc mereu să nu fiu lovit de acele blestemate de gloanțe, transportai pe rănit la avion și-l culcai alături de scaunul meu. Nu era prea plăcut să stai ghemuit, dar era singura modalitate ca să-l pot transporta la primul spital german. Dar tocmai în clipa în care terminam cu noua mea misiune, primele linii ale cavaleriei ieșiră din pădure, îndreptându-se spre avion. Fără îndoială că ai văzut cum arată un tanc. Ei bine, asemenea unei fiare, blindatul porni spre ei. Avea înfățișarea unei cetăți mișcătoare. Nu puteam ști, care va fi sfârșitul acestei noi lupte. Fruntea mi se acoperise de sudoare, căci auzii cum gloanțele se loveau de învelișul metalic al aparatului meu. Mai târziu, am găsit, nici mai mult, nici mai puțin de treizeci de găuri.

„Atacul reușise. Îngroziți, cavaleriștii se întoarseră și dispărură în pădure, lăsând pe câmp o mulțime de morți și răniți. Mi-am luat sborul și m'am întors la baza mea.

Timp de câteva minute, Bertram nu fu în stare să scoată un cuvânt.

— Prietene, făcu el într'un târziu, ai fost formidabil ! Meriți pe deplin această „Cruce de Fier" !

— Greșești, răspunse celălalt râzând. Nu mi-am făcut decât datoria de bun soldat al Națiunii. Cel puțin așa cred eu, cu toate că comandantul tancurilor a făcut un raport plin de elogii la adresa mea.

— Și eu aș fi făcut la fel, răspunse Bertram, fără să mă mai gândesc că viața mea e în pericol.

— In timpul războiului, n'ai dreptul să te gândești la așa ceva. Datoria ta e să asculți ordinul și să-l îndeplinești, chiar dacă vei ști că vei muri.

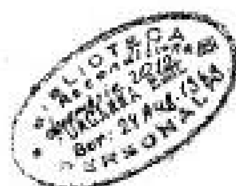
— Poate că vei primi în curând și ordinul de Cavaler ! observă Bertram cu seriozitate.

— Nu, nu, protestă Werner. Am vorbit nu demult cu un militar, care a fost decorat cu acest ordin și mi s'a făcut părul măciucă ascultându-i luptele la cari a luat parte. Pe lângă el, noi nu suntem decât simplii copii.

Cei doi prieteni făcură drumul împreună, spre casă. Se despărțiră, strângându-și mâinile cu putere.

In curând, trebuia să se termine și concediul lui Werner. Ii venea greu să se despartă de părinții lui, printre cari petrecuse clipe atât de fericite, dar îl chema datoria.

—El nu ne mai aparține, spuse contra-maistru, când veni clipa despărțirii. Deacum, el e fiul Patriei, pe care trebue s'o slujească cu mai multă dragoste decât pe noi.

IV

Când tânărul sub-ofițer ajunse la aerodromul, unde fusese mutat, el simți că va începe o nouă viață. Aerul parcă era mai curat, iar camarazii mai prietenoși. Pentru el, totul părea schimbat.

Fu primit cu strigăte de „Hallo", vesele și amabile.

— Ei, cum e pe aici ? întrebă el pe toți cei cari veneau să-i strângă mâna.

— Nimic bun de făcut, răspundea camarazii strâmbându-se. Nu facem altceva decât să prindem muște !

Pentru Werner Wolf reîncepu obișnuita viață de militar. Viață aspră, e adevărat, dar fiecare membru al escadrilei făcea ce-i plăcea. Werner privea cu invidie șirul maestos al avoanelor, cari plecau, undeva, pentru a îndeplini o oarecare misiune. Odată, el se duse la colonelul escadrilei și-l rugă să-i dea voe să plece cu ceilalți. Dar acesta îl privi surâzând.

— Crede-mă, spusese el punându-și mâna pe umărul tânărului pilot, așteptarea e foarte neplăcută pentru noi toți. Dar e indeferent unde trebue să așteptăm. Aici sau aiurea. Vom rămâne aici, până când vom primi un contra-ordin al Führer-ului. E în interesul Germaniei.

Sub-ofițerul Wolf salută, se întoarse pe călcâiu și se îndepărtă.

Intr'o zi se răspândi noutatea că le va sosi un nou comandant de escadrilă. Camarazii regretau plecarea „Bătrânului", colonelul lor, care le îngăduise multe și care le fusese un adevărat tată, cu toate că se spunea că viitorul lor comandant era un bărbat întreprinzător, viteaz, un adevărat militar. Despre el se povesteau multe și fiecare faptă de bravură îl arătau tot mai mult în culori vii.

Și iată că sosi și ziua când trebuia să vină noul lor comandant

Sub-ofițerului Wolf nu-i veni să-și creadă urechilor, când auzi vocea dură a celui care tocmai înainta spre grupul lor, frumos aliniat.

Să fie oare?... Da, desigur!... Era major-instructorul!... Tatăl lui Bertram! Era el! Majorul mai avea înfățișarea sa de om energic. Părea mai svelt, iar ochii nu-și schimbaseră strălucirea. El rezumă în cuvinte limpezi, scurte, cuvinte de adevărat soldat, tot ce dorea din partea escadrilei sale. Explică în două vorbe rostul luptei pe care o duce împotriva dușmanilor și termină prin a-și declara mulțumirea de a avea o escadrilă atât de curajoasă și care sfida moartea. Intr'un cuvânt, el câștigă imediat simpatia tuturor.

A tuturor? Da, poate, dar când trecu în revistă pe piloți, el observă imediat pe Wolf și se opri mirat.

— Noi ne mai cunoaștem, murmură el printre dinți și aruncă o privire spre „Crucea de Fier" care atârna pe pieptul sub-ofițerului. Apoi, trecu mai departe.

Această frază fu reținută de Werner cu mai multă dorință de răzbunare, decât ar fi crezut comandantul. Se retrase în dormitor și rămase timp îndelungat, pierdut în gânduri.

O scenă îi reveni în minte, o scenă din copilărie. Se afla în biroul majorului, atunci când acesta îl pălmuise, pe el, Wolf! Și acest om era acum superiorul lui!

— Vino cu noi, îi spuse un camarad. Ne ducem la cantină să luăm un păhărel.

Dar în seara aceea, Werner Wolf nu avea poftă de nimic.

Serviciul deveni mai sever. Nu din cauza noului comandant, dar se părea că în aer se pregătea ceva neplăcut. Sborurile bombardierelor se făcea din ce în ce mai dese. Furtuna trebuia să isbucnească într'o zi sau alta și atunci Dumnezeu să-și facă milă de insula piraților!

Werner Wolf avea deseori impresia că majorul Müller îl observa cu mai multă atenție decât pe ceilalți. Și în clipa când își vedea superiorul dându-i târcoale, cu ochii încruntați, tânărul pilot era cuprins de o furie internă de nedescris. Era în stare să urle, să-și respingă tovarășii de escadrilă. Și prin starea lui mereu închisă, gata de ceartă, porecla lui de „lup turbat" devenea din ce în ce mai precisă. Werner voia din toată inima să plece cât mai curând într'o expediție și... să nu se mai întoarcă!

Și iată că într-o zi majorul Müller veni să-i facă de obiec-

tat la avionul lui Wolf. Vechiul pilot isbucni în strigăte și adresă lui Werner fel de fel de cuvinte, cari ar fi înfuriat pe oricare altul. Dar Wolf era disciplinat. Majorul îi era superior și o ripostă de-a lui, l-ar fi degradat imediat.

— Ce are comandantul cu tine? îl întrebă mai târziu șeful formației. După câte îmi amintesc, el te-a mai cunoscut și altă dată.

— Da, e adevărat, răspunse sub-ofițerul brusc. Ne-am cunoscut de mult.

Tonul răstit cu care pronunțase aceste cuvinte atrase atenția colonelului.

— Ascultă-mă, Wolf nu-mi ocoli întrebarea. Fii sincer și povestește-mi ce ți s'a întâmplat.

Dar sub-ofițerul își luă o poziție mai milităroască, își strânse buzele, dar nu răspunse. Colonelul clătină din cap și se îndepărtă.

Trecură câteva zile, când formația primi un ordin din partea Führer-ului. Bucuria cuprinse pe toți camarazii, căci fiecare își dădea seama că sosise momentul, când Patria îi chema la datoria sfântă. Ordinul primit era categoric: trebuiau să distrugă un aerodrom de lângă frontiera Franței, iar două bombardiere fură însărcinate să arunce în aer un pod.

Aparatele se ridicară în aer, făcând un sgomot infernal. Era un timp admirabil. Nici prea cald, dar nici prea friguros. Formația își luă sborul și porni într'un convoiu elegant spre albastrul cerului, pătat pe alocuri de nori albicioși.

Sosi și momentul de acționare petru Wolf. Ca un vultur, pasărea lui metalică porni spre pământ, cu o viteză fantastică. Nori albi, amestecați cu bucăți de fier, se ridicară spre el, dovedindu-i îndemânarea cu care lansase cele câteva bombe.

Escadrila își îndeplinise pe deplin misiunea. Aerodromul dușman fusese distrus înainte ca francezii să-și poată da seama de pericol.

Din când în când, artileria inamică îndrepta gura tunurilor spre ei, dar ce importanță puteau avea inofensivele lor obuze pentru glorioasele avioane germane?...

Aterizarea escadrilei se făcu sub ochii neliniștiți ai majorului Müller. Mai lipseau doar două aparate și anume, cele cari primiseră ordinul special de a distruge podul.

Prima ceată se pogori peste pădurea învecinată. Se a-

propia noaptea. Din depărtare, se puteau auzi sgomotele atât de cunoscute ale avioanelor. Erau oare cei ce mai lipseau sau nu?...

Din ușa cantinei țâșniră piloții și monteurii. Cu toții voiau să se convingă, dacă presupunerile lor erau juste. Comandantul și cei doi căpitani ai formației scrutau cerul cenușiu cu lunetele lor.

Sgomotul metalic se apropia și deodată, din pieptul tuturora, isbucniră strigăte de bucurie:

— Sunt ei!... S'au întors!...

— Domnul fie lăudat, murmură majorul și pentru prima oară un surâs îi lumină obrazul.

O ordonanță se apropie de el, alergând.

— Domnule major, sunteți chemat la telefon.

In timp ce majorul se îndrepta spre biroul său, cele două avioane, purtătoare de bombe aterizară.

— Allo! Majorul Müller la aparat.

— Domnul major, răspunse o voce militară, aici vorbește locotenentul Engelbrecht. Am constatat că două din avioanele Dvs. au aruncat bombe asupra podului, dar pe care nu l-au distrus decât în parte. Pionerii francezi l-au reparat și în momentul de față, un mare număr de infanteriști se pregătește să-l treacă.

— Vă mulțumesc.

Majorul închise telefonul. Fața îi era încordată. Stătu câteva clipe pe gânduri, apoi se îndreptă spre hangar:

— Căpitanul Brand!

— Prezent, domnule major.

Căpitanul formației înaintă spre el.

— Cunoști ordinul pentru astă-seară?

— Desigur, domnule major.

— Ei bine, am fost informat, spuse Müller, că cele două bombardiere nu și-au îndeplinit pe deantregul ordinul special ce l-au primit. Podul a fost reparat de pionerii francezi.

— Dumnezeule! — Căpitanul își strânse pumnii.

— Voiu pleca chiar eu, pe bordul avionului meu și chiar acum.

Vocea majorului nu admitea nici o contrazicere.

— N'ar fi mai bine, domnule major, să plec eu sau un altul? încercă Brand să-i schimbe gândul.

— Nu, răspunse comandantul energic. Misiunea e atât de gravă, că n'o pot lua decât eu asupra-mi. In lipsa mea, colonelul Sander va prelua comanda. E limpede?

— La ordinele Dvoastră! răspunse laconic colonelul.

Majorul se echipă și ordonă să i se scoată avionul. Intunericul nu era încă prea mare. Dar pădurea arunca spre aerodrom umbre uriașe. Cerul era cenușiu, acoperit doar cu câțiva nori, argintați pe margini de apusul soarelui.

Pasărea neagră porni ca o săgeată, urmărită cu privirea de cei rămași pe pământ. Era majorul lor și fiecare știa că e un erou!

In câteva minute, avionul depăși primele linii dușmane. Trăgătorul din fața lui Müller privea cu încordare în jos. Nu se vedea nici un avion inamic. Fără îndoială

că nimeni nu se gândea că la acea oră târzie vor primi o vizită germană.

Pasărea albastră sbura pe deasupra norilor spre ținta îndepărtată. După hartă, podul trebuia să se arate dintr'un moment într'altul. Și... deodată... iată-l!...

Comandantul strânse cu putere din dinți. Jos, se afla podul, ce trebuia distrus cu orice chip! Pionierii dușmani nu-l reparaseră decât provizoriu. Cantități enorme de trupe de infanterie și de artilerie se îndreptau spre el.

Comandanul făcu un scurt semi-cerc, apoi se repezi în abis cu o forță nebună. Trăgătorul, nemișcat, privea la major.

— Iată un adevărat pilot, gândea tânărul sub-ofițer. E demn de întreaga admirație! Parcă e de oțel. Nici nu-i tremură mâna! Cu el, l-ei scoate și pe dracul din iad!

Dar el nu mai avu timp să-și continue gândurile, căci avionul, în viteza lui precipitată, se apropia de pământ. Cei cari se aflau jos observară primejdia sburătoare prea târziu. Nici nu avură vreme să-și pună tunurile în mișcare. Toată pata aceea cenușie se despărți, împrăștiindu-se înebunită de groază în toate direcțiile. Oameni și cai, în panică, căutau un refugiu! Și cei ce se aflau pe pod, înfricoșați de monstrul ce cădea din cer, se aruncară în apă. Apoi totul se sfârși!...

Cu un sgomot infernal, podul se dislocă. Stâlpii susținători părură să se mai țină câteva clipe, apoi, frânți în două, se prăbușiră în apă, prinzând sub dărâmături pe toți cei ce căutaseră salvarea acolo.

Bomba își îndeplinise menirea firească. De data aceasta, pionierii francezi nu vor mai avea ce repara!

Dar artileria își reveni în fire și un teribil concert de obuze acoperi avionul purtător de bombe. Și în clipa în care majorul Müller schimbă direcția... se întâmplă nenorocirea!

Se părea că un pumn uriaș lovise în plin motorul. Avionul se clătină, trozniind din toate încheeturile. Cei doi auziră un sgomot sec, apoi...

Când majorul deschise ochii, simți o durere ascuțită partea superioară a piciorului drept. Atinse locul cu precauție. Sânge! Cu un mare efort, el trase pachetul cu pansamente și-și șterse rana. Parașuta se afla lângă el. De sub-ofițer, nici o urmă!

Müller privi în jur. Se găsea într'un luminiș, lângă avionul distrus.

Care era sfârșitul? Aviatorul încercă cu infinite pre-

cauțiuni să-și scoată parașuta. Revolverul nu-l pierduse și majorul făcu această constatare cu o mare mulțumire. Ce putea face? Să se scoale? Nici gând de așa ceva, căci piciorul îi era înțepenit. Era oare pierdut?

Intre timp, alte două avioane din formație părăsiseră aerodromul pentru a-și îndeplini ordinul primit. Colonelul Sander se plimba încet, neliniștit și cu mâinele la spate. Țigara ce-o ținea între buze se stinsese de mult, dar colonelul nu se gândea la aceasta.

Lipsa comandantului său îl intriga peste măsură. Să fi fost atins de vre-un blestemat de obuz? Nu, nu putea crede așa ceva. Majorul Müller nu era un novice. Atunci? Își pierduse liniștea și când vre-unul dintre ceilalți aviatori ieșeau afară pentru a observa orizontul sau pentru a asculta sgomotul vre-unui avion îndepărtat, el înțelegea cât de mare era grija lor pentru comandantul lor.

Colonelul Sander se îndreptă spre biroul său. Intră înăuntru și se așeză la o masă, prinzându-și capul între mâini. Fiecare sgomot îl făcea să tresară speriat. Comandantul trebuia de mult să fie înapoi!

Cineva ciocăni la ușă.

— Ah, d-ta ești, sub-ofiter? Ce s'a întâmplat Wolf?

— Am venit să vă rog, domnule colonel, să-mi îngăduiți să plec în căutarea domnului major, răspunse Wolf.

Colonelul îl privi cu mirare.

— E zadarnic, spuse el cu tristețe. Nu vei avea noroc. Numai dacă aș pleca eu... dar nu pot! Du-te, Wolf, degeaba vrei să mă rogi.

Sub-ofițerul ezită câteva clipe, apoi salutând, părăsi biroul.

Colonelul Sander se apropie de fereastră și privi spre cer. Peste câteva minute, trebuia să se înopteze. Deodată, își puse chipiul și deschise ușa. Asemenea unei statui de piatră. Werner Wolf stătea în prag.

— Ce mai vrei? întrebă colonelul cu nervozitate.

— Vă aștept ordinul, răspunse Wolf, căci știu, domnule colonel, că mă veți lăsa să plec.

Colonelul nu răspunse imediat. Il privea pe tânărul aviator cu atenție.

— Il cunoști pe domnul major de mult timp, după câte am auzit, făcu el cu gândul în altă parte. Hai, prepară-ți avionul pentru plecare!

Aviatorii sunt oameni cari se decid repede. Wolf ster-

gă spre hangar și după câteva minute, motorul începu să duduie. Camarazii alergau din toate părțile, nepricepând noua schimbare.

— Cine pleacă? „Lupul Turbat"? Ce e cu comandantul nostru?

Câteva minute mai târziu, sgomotul motorului nu se mai auzi. Pasărea metalică fu înghițită de norii cenușii, asemenea unor fantome, ce alunecau pe deasupra pădurii.

— Va fi un sbor de viață sau de moarte, murmură colonelul Sander și se închise în birou.

Sub-ofițerul Wolf cunoștea direcția. Sburase chiar în după amiaza aceea pe deasupra regiunii. Dar cum de va putea vedea în întunericul nopții? Spera că pe platoul de lângă râu va fi ajutat de lumina amurgului.

Din timp în timp, fulgerele focurilor inamice îi luminau regiunea, dar pe Wolf nimic nu-l reținișiea. Lozinca lui, din timpul campaniei din Polonia, era: „Drept înainte!" și el nu voia să dea înapoi. Focurile inamice deveneau din ce în ce mai puternice. Il observaseră și voiau să-l doboare, fără să se gândească că o pradă germană e prea greu de capturat.

Curând, el zări podul. Era distrus în întregime, ceeace dovedea că Müller trecuse pe acolo. Wolf făcu câteva cercuri în jurul ruinelor și sbură dealungul râului pe o lungime de un kilometru. Nu, majorul nu putea ajunge aici. Wolf sbură mai departe și trecu ca o furie pe deasupra artileriei dușmane.

Dar... acolo... ce era? O coloană de fum?... Din mijlocul pădurii?...

Ca o săgeată, Werner se lăsă spre noua țintă. Intr'un luminiș, zăceau resturile unui avion. Care nu se înșelase? Nu, era imposibil: amurgul îi permitea să se convingă că ochii lui văzuseră bine. Era un avion german, cu aripile frânte. Dar dacă nu era al majorului Müller? In tot cazul, trebuia să încerce. Nu avea decât un singur gând: să aterizeze și să salveze, dacă mai avea ceva de salvat!

In spatele pădurii, Werner observă un teren sterp. Era tot ce dorea. Indreptă aeroplanul într'acolo și fără nici o greutate, aterizà. Sări din carlingă și se îndreptă alergând spre interiorul pădurii. Aici, domnea cea mai desăvârșit întuneric. O tăcere de moarte înconjura totul. Singul sgomot era cel pe care-l făceau vreascurile sub picioarele lui. Simți un miros curios de ulei ars. Direcția pe care o apucase era, deci, justă. Lovindu-se de fiecare co-

pac, de fiecare cracă, Werner înainta cu repeziciune. Nu trebuia să piardă timpul. Putea fi descoperit de inamic şi atunci totul era pierdut.

După zece minute de drum nebunesc, Wolf ajunse la luminiş. Dintr'o singură privire, el recunoscu avionul comandantului său. Era distrus în mii şi mii de bucăţi, iar la câţiva metri de el, un corp omenesc era lungit pe faţă.

Inima sub-ofiţerului începu să bată cu putere. Se apropie prudent şi întoarse corpul. Nu era al majorului, ci al trăgătorului, carnetul lui de formaţie, care-şi făcuse astfel datoria către Führer şi Patrie.

De comandant, nici o urmă. Incet şi cu precauţie, Werner străbătu din nou distanţa, dar înapoi. Deodată, un sgomot suspect, îl făcu să pună mâna pe revolver şi să-şi aplece trupul înainte. Era oare înconjurat de inamic? Sgomotul încetă, dar Werner nu se lăsă înşelat. Cu revolverul în mână, el alergă spre avion. Dar pe la jumătatea drumului, se opri. Un geamăt prelung venea din spatele lui, din pădure. Dacă era Müller?

Cu corpul curbat, el intră pentru a doua oară în pădure. Nu trebui să caute prea mult: zări paraşuta abandonată şi înţelese totul.

Dintr'o săritură, Werner ajunse la comandantul său.

Era fără cunoştinţă. Ochii îi erau închişi. Mâna dreaptă strângea convulsiv un revolver.

— Domnule major, murmură Wolf în urechea lui Müller, domnule maior, sunt aici! Sunteţi rănit?

Sub-ofiţerul îşi săltă superiorul de umăr. Müller făcu o strâmbătură de durere şi deschise ochii.

— Wolf, tu aici? spuse el încet.

— Domnule major, replică Werner grăbit, puteţi merge? Dar repede, căci putem fi descoperiţi de inamic. Avionul ne aşteaptă!...

— Ne aşteaptă? repetă comandantul, ca şi cum n'ar fi înţeles. Gemu şi-şi atinse rana cu mâna.

— Du-te, hai, repede, murmură el nervos. Lasă-mă aici, căci eu... hai, du-te!

Werner tăie centura paraşutei.

— In nici un caz, singur. Vă iau cu mine!

Şi fără să mai adauge vre-un cuvânt, el îşi apucă superiorul şi aşezându-l pe umăr, traversă pădurea. Sudoa-

rea îi curgea pe față în broboane mari, iar vinele dela tâmple i se umflaseră.

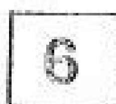
Și această noapte, pe care o petrecuse în condiții atât de tragice, va fi pentru tânărul sub-ofițer o veșnică și plăcută amintire.

— SFARȘIT —

Colecția AVENTURI DE RĂSBOIU, publicațiune periodică — apare lunar
Proprietar: „EDITURA PODEANU"

LUPUL TURBAT

C. S. CHRISTOPHE

Traducere de

G. IULIAN

Editura „PODEANU" — Smârdan 6 — București

ITURA PODEANU

VESTIRI DE RĂSBOIU

IMBI DE OȚEL

VÂLTOAREA LUPTEI

UNEA LOCOTENENTULUI FARBEL

VAT DIN GHIARELE DUȘMANE

